

Arrest

nr. 234 029 van 13 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 15 januari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie van 19 december 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VERHELST, die loco advocaat J. PAREDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 december 2019 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw ⁽¹⁾, die verklaart te heten ⁽¹⁾,

naam : M. A. (..)

voornaam : H. (..)

geboortedatum : 01.01.1987

geboorteplaats : Asmara

nationaliteit : Eritrea

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen ⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 13/11/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 07/01/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Verzoeker verkreeg op 28 juni 2006 in Italië de status van subsidiair beschermde persoon. Deze status werd in de tussentijd omgezet naar de status van langdurig ingezetene in de EU. (Stuk 2)

Tijdens een bezoek aan België in het jaar 2015, leerde verzoeker zijn huidige echtgenote, mevrouw K. G. L. (..), kennen. Mevrouw K. G. L. (..) heeft de status van erkend vluchteling in België. (Stuk 3)

Op 28 augustus 2016 werd tussen verzoeker en mevrouw K. G. L. (..) een religieus huwelijk te Antwerpen gesloten.

Uit dit huwelijk werden eveneens twee minderjarige kinderen geboren:

- Mejuffrouw D. M. (..), geboren op 23 mei 2016 te Deurne (Stuk 4)
- Mejuffrouw D. M. (..), geboren op 30 april 2018 te Merksem (Stuk 5)

Teneinde zich definitief bij zijn gezin in België te kunnen vestigen, diende verzoeker op 29 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. (Stuk 6)

Op 30 oktober 2019 vond het persoonlijk onderhoud van verzoeker plaats bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Bij beslissing van 13 november 2019 werd het verzoek om internationale bescherming van verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet-ontvankelijk verklaard op basis van de internationale beschermingsstatus die verzoeker reeds geniet in een andere EU-lidstaat, in casu zijnde Italië. (Stuk 7) Tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing werd geen beroep ingesteld.

Bij beslissing van 19 december 2019 werd tegen verzoeker een bevel tot het verlaten van het Belgische grondgebied uitgevaardigd op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, met name "wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd." (Stuk 8)

Verzoeker merkt evenwel op dat in het tegen hem uitgevaardigde bevel om het grondgebied te verlaten op geen enkele wijze rekening wordt gehouden met het belang van zijn twee minderjarige dochters, alsook van zijn echtgenote K. G. L. (..), die allen houder zijn van een wettig verblijfsrecht in België, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, zijnde het recht op respect voor het privé- en familieleven. Dezelfde schending doet zich eveneens voor in hoofde van verzoeker die door een eventuele verwijdering van het Belgische grondgebied op basis van het tegen hem uitgevaardigde bevel geen familieleven meer kan hebben met zijn echtgenote en zijn minderjarige dochters.

Op basis van voornoemde redenen, stelt verzoeker een beroep tot nietigverklaring in tegen het tegen hem uitgevaardigde bevel van 19 december 2019 om het grondgebied te verlaten.

In ieder geval stelt verzoeker een vordering in tot schorsing van het bevel van 19 december 2019 om het grondgebied te verlaten."

2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een schending van artikel 8 EVRM opwerpt waar zij betoogt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij een echtgenote en twee minderjarige kinderen heeft in België.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat hij als annulatierechter desgevraagd vermog te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissingen. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (cfr. RvS, 20 januari 2020, nr. 13.629 (c)).

2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op artikel 7, lid 1, 2° van de vreemdelingenwet. Daarbij wordt gemotiveerd dat verzoekende partij langer dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk verblijft of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden is. Verzoekende partij betwist deze vaststelling niet. Aldus werd terecht vastgesteld dat verzoekende partij op onregelmatige wijze in het Rijk verblijft.

De Raad stelt op nazicht van het administratief dossier verder vast dat de verwerende partij, voor het treffen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel, een synthesesnota heeft opgesteld op 19 december 2019 waarin het volgende wordt gesteld:

“Hoger belang van het kind: betrokkene verblijft in België bij zijn twee minderjarige kinderen, die legaal in België verblijven samen met de moeder. De kinderen zijn niet het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten.

*Gezins- en familieleven: betrokkene verklaarde in België te verblijven bij zijn partner en hun twee minderjarige kinderen. De partner en de kinderen van de betrokkene verblijven legaal in België. Betrokkene zelf geniet reeds internationale bescherming in Italië en kan bijgevolg vrij reizen binnen de Schengen-zone. Het is bijgevolg voor betrokkene mogelijk om het gezinsleven te onderhouden.
(..)”*

Zoals duidelijk blijkt is de verwerende partij van oordeel dat er geen hinderpalen zijn om het gezinsleven verder te zetten nu verzoekende partij vanuit Italië vrij kan reizen binnen de Schengenzone.

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43. De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar gezinsleven in België heeft opgebouwd op een moment waarop haar verblijf precair was. Zij is nooit eerder toegelaten of gemachtigd tot een lang verblijf.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

De Raad wijst er dienaangaande op dat de verzoekende partij en haar partner zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van de verzoekende partij er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair zou zijn (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108). Verzoekende partij meent dat haar verwijdering de beleving van haar gezinsleven verhindert, maar de Raad kan de verwerende partij volgen waar deze stelt dat niets de verzoekende partij verhindert vanuit Italië naar België te reizen om haar gezinsleven te onderhouden. Immers, zoals duidelijk blijkt uit het administratief dossier reisde verzoekende partij heen en weer vanuit Italië naar België om op die manier haar gezinsleven te beleven. Er blijkt niet dat dit thans niet meer kan. Daarenboven blijkt evenmin dat de partner van verzoekende partij en de kinderen (die thans nog maar drie en twee jaar zijn en aldus nog zeer jong) verzoekende partij niet kunnen volgen naar Italië om aldaar hun gezinsleven verder te zetten, of nog, dat zij ook verzoekende partij op geregelde tijdstippen niet kunnen bezoeken in Italië. Het loutere gegeven dat de gezinsleden van verzoekende partij verblijfsrecht hebben in België verhindert hen niet, minstens toont de verzoekende partij dit niet op concrete wijze aan, verzoekende partij te volgen naar Italië om aldaar het gezinsleven verder te zetten.

De Raad benadrukt nogmaals dat het EVRM geen recht voor gezinsleden omvat om de plaats te kiezen waar zij hun gezins- en privéleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat er sprake is van dwingende elementen die zouden kunnen doen besluiten tot het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak en die zouden leiden tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad brengt in herinnering dat artikel 8 van het EVRM niet verhindert dat staten voorwaarden vastleggen voor de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, noch dat zij een verwijderingsmaatregel nemen jegens de vreemdeling die niet aan de voorwaarden voldoet (RvS 18 mei 2009, nr. 193.380). Verzoekende partij maakt geen hinderpalen aannemelijk die leiden tot een positieve verplichting in hoofde van de Belgische overheid.

De schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER